

Arrest

nr. 265 733 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 augustus 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 22 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) weigerde, op 10 februari 2016, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij diende hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Bij arrest van 30 mei 2016 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal.

De verzoekende partij diende op 5 september 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Voormelde aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd op 13 februari 2017 onontvankelijk verklaard. Diezelfde dag werd de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen beide beslissing diende zij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Bij arresten nrs. 209.697 en 209.698 van 20 september 2018 verwierp de Raad de beroepen ingesteld tegen de beslissingen van 13 februari 2017.

De verzoekende partij diende, op 3 september 2021, een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 16 augustus 2021 nam het bestuur de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Dit is de eerste bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.09.2019 werd ingediend door :

*S., A. (R.R.: X)
nationaliteit: Pakistan
geboren te Karachi op X
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 02.06.2016 met weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan zeven maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op haar recht op een gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Ze wijst er opdat zij samenwoont met haar vader, haar stiefmoeder en haar broer en dat ook al haar andere gezinsleden in België verblijven. Zij wenst niet gescheiden te worden van haar familie. Ze wijst er op dat artikel 8 EVRM eveneens haar recht op een privéleven beschermt, wat haar recht om relaties met anderen en de buitenwereld te ontwikkelen omvat. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in

te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad verschillende gezinsleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar vader, haar stiefmoeder, haar broer, drie halfbroers en één halfzus. Betrokkene woont momenteel samen met haar vader en broer, maar voorheen woonde zij samen met haar halfzus. Er worden echter geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar in België verblijvende familieleden. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu blijft het bij de loutere verwijzing naar de samenwoning en het feit dat zij een hecht gezin vormen. Betrokkene legt echter geen enkel stuk voor dat betrekking heeft op haar familieleden en toont aldus niet aan dat sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een loutere samenwoning wijst niet op bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien merken we op dat haar halfbroers en halfzus reeds sinds 2009 in België verblijven terwijl betrokkene pas op 13.10.2015 het Rijk is binnengekomen. Haar vader en haar broer verblijven ook reeds sinds 2011 in België. We kunnen dus wel degelijk stellen dat betrokkene perfect in staat was om zes jaar zonder haar halfbroers en halfzus door te brengen en vier jaar zonder haar vader en haar broer. Er kan dan ook geen sprake zijn van een ernstig nadeel ten opzichte van betrokkene. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden slechts drie getuigenverklaringen voorlegt. Hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt aan dat ze bij een terugkeer vreest voor een gedwongen huwelijk met een man gekozen door haar familie en een verlies van haar vrijheid waardoor ze dan ook niet terug kan keren naar haar familie in Pakistan. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen

staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor uithuwelijking en een beperking van haar vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder het voorleggen van enig bewijsmateriaal, dat diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 3 EVRM daarbij verwijzend naar haar gebrek aan bewegingsvrijheid en het feit dat zij zou moeten gehoorzamen aan de grillen van haar familie. Ze verwijst hierbij naar een studie van de Canadese asielinstanties die de extreme moeilijkheden beschrijft voor een jonge alleenstaande vrouw in Pakistan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er echter aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Deze studie verwijst dus naar de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkene levert geen enkel persoonlijk bewijs. Het gaat om loutere verklaringen die niet gestaafd worden door enig begin van bewijs en waaraan bovendien geen enkel geloof gehecht werd door de asielinstanties. Een loutere verklaring is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020). In casu blijft het enkel bij een bewering en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op haar in België genoten scholing waarbij ze aanhaalt dat zij het 6de middelbaar hier volgde en haar diploma middelbaar onderwijs hier behaald zou hebben. Ter staving hiervan legt ze een deelrapport voor van het schooljaar 2018-2019 ('bulletin de pré-période: cours généraux'). Betrokkene legt geen diploma secundair onderwijs voor. Het feit dat betrokkene hier meer dan twee schooljaren geleden onderwijs volgde, kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid die haar op heden verhindert om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst. Dit toont enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

Betrokkene toont niet aan waarom het feit dat zij hier in het verleden naar school ging, een actuele tijdelijke terugkeer bijzonder moeilijk zou maken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij zich ingeschreven zou hebben om Nederlandse taallessen te volgen, dat zij vrijwilligerswerk zou doen, dat zij een integratie-en inburgeringscursus voor jongeren gevolgd zou hebben, dat zij een zomercursus Nederlands gevolgd zou hebben, dat zij dus moeite zou doen om zich te integreren in ons land, dat zij Nederlandse lessen zou volgen, dat zij snel vrienden gemaakt zou hebben dankzij haar broers en zussen, dat zij zich in snelvaarttrein aan het integreren zou zijn, dat zij zich gemakkelijk zou aanpassen aan de westerse waarden en normen, dat ze reeds drie jaar in België zou verblijven, dat zij van haar vrijheid zou genieten en dat zij drie getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De verzoekende partij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

*“Naam, voornaam: S., A.
geboortedatum: 06.09.1997
geboorteplaats: Karachi
nationaliteit: Pakistan*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verder verwijt zij de verwerende partij een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“1. De regelgeving

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Noch de buitengewone omstandigheden, noch de elementen die nodig zijn om een aanvraag gegrond te verklaren worden verduidelijkt in de wet.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet vereist echter in geen geval een situatie van overmacht, hetzij redenen onafhankelijk van de wil van de betrokkenen, doch enkel omstandigheden die een terugkeer bijzonder moeilijk gaan.

Zo heeft de Raad van State meermaals gesteld:

"De buitengewone omstandigheden, bedoeld in art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet, zijn geen omstandigheden van overmacht. Betrokkene moet aantonen, maar dat is dan ook voldoende, dat het hem bijzonder moeilijk is terug te keren om de beoogde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar het hem is toegestaan te verblijven."

Men vindt deze redenering eveneens terug in de arresten:

- Raad van State, dd. 12.03.2004, nr. 129.228, Rev.dr.étr. nr. 127, 2004, p 68-70;*
- Raad van State dd. 09.12.2002, nr. 1 13.427,APM, februari 2003, p. 20;*
- Raad van State dd. 08.02.2002, nr. 1 03.41 0, Rev.dr.étr nr. 1 1 7, 2002, p. 1 23.*

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (RvS 1 1 juni 2002, nr. 101.624.) en legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 41 1 ; RvS 1 4 februari 2006, nr. 1 54 954).

Het redelijkheidsbeginsel laat niet dat het oordeel van het bestuur over te doen, maar het oordeel van verwerende partij onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt bijgevolg het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Artikel 62 Vreemdelingenwet leest zich als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)"

De artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen luiden als volgt:

Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

2. Bespreking in concreto

De bestreden beslissing verklaart het verzoek onontvankelijk.

De bestreden beslissing is op een stereotiepe wijze gemotiveerd.

De bestreden beslissing somt namelijk dat alle elementen die verzoekster heeft aangehaald en besluit dat al deze elementen geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

In het kader van huidige bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het privéleven van verzoekster.

Dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, hetgeen een "buitengewone omstandigheid" kan uitmaken, blijkt immers uit het feit dat zij zich beriep op punt 2.3. van de inmiddels vernietigde instructies van 19 juli 2009:

"De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (art. 40bis van de Wet) vallen, maar van wie het verblijf dient te worden vergemakkelijkt, in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonend bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben."

Verzoekster bevindt zich weldegelijk in een prangende humanitaire situatie, die een regularisatieverzoek in België rechtvaardigt.

Verzoekster is als enige kind van haar vader in Pakistan achtergebleven, wanneer de rest van het gezin naar België migreerde.

Verzoekster is in eerste instantie bij haar vader en stiefmoeder gaan wonen. Dit was echter een éénkamerappartement, zodat een tweede appartement in de buurt werd gehuurd, waar verzoekster werd ingeschreven. Het gezin woont echter samen in de twee appartementen.

Verwerende partij gaat aan deze realiteit voorbij. Het is voor verzoekster en haar gezin onmogelijk om samen te wonen omdat een grotere woning voor het gezin onbetaalbaar is in Brussel. Het gezin woont dus samen in twee appartementen, die dicht bij elkaar zijn. Ze eten samen en zijn meestal bij elkaar.

Het gaat om naaste familie, zodat de bestreden beslissing een inbreuk maakt op het recht op familielevens van verzoekster.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoekster heeft zich op de bescherming vervat in artikel 8 EVRM geroepen gezien haar privé-leven in België is, dat een terugkeer, zelfs tijdelijk, geen legitiem doeleinde nastreeft en dat het disproportioneel zou zijn om verzoekster te vragen terug te keren teneinde een aanvraag in te dienen in Pakistan.

Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens beschermt het recht op een gezinsleven, en maakt hierbij geen onderscheid naar de vorm van dit gezinsleven.

Zelfs al woont verzoekster officieel een paar straten verder dan haar vader, zij eten samen en zijn heel vaak samen. Het familieleven dat zij nu hebben, is een zeer hecht familieleven.

Verzoekster heeft in haar aanvraag de schending van artikel 8 EVRM aangehaald ingeval van terugkeer als buitengewone omstandigheid.

Volgens de bestreden beslissing kan er geen sprake zijn van schending van artikel 8 EVRM aangezien het privéleven zou gebaseerd zijn op 'gewone relaties' en die niet beschermd zouden zijn door artikel 8.

Volgens de beslissing vallen "gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM."

De rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens luidt echter volledig anders:

"He had accordingly also established a private life there within the meaning of Article 8, which encompassed the right for an individual to form and develop relationships with other human beings, including relationships of a professional or business nature. It followed that the applicant's deportation had amounted to interference with his right to respect for his private and family life. It was not contested that the Royal Order of 25 February 1991 was based on sections 20 and 21 of the Act of 15 December 1980 on the entry, residence, settlement and expulsion of aliens".

Verzoekster wenst op te merken dat bovenvermeld arrest een veroordeling inhoudt van de Belgische Staat die dus a fortiori op de hoogte zou moeten zijn van deze rechtspraak.

Ook uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt dat weldegelijk sociale relaties en de omgeving onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen:

"Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of verweerder bij de evenredigheidstoetsing of uit verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden, bovenstaande positieve gegevens in overweging heeft genomen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt enkel dat verweerder rekening hield met de korte opeenvolging en de veelvuldige veroordelingen, doch blijkt niet dat verweerder bij zijn afweging rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker werkt in Nederland, een contract heeft van onbepaalde duur die inging na zijn laatste veroordeling en in aanmerking komt voor elektronisch toezicht. Verweerder dient voor de evenredigheidstoetsing met alle aan hem gekende feiten rekening te houden

Ook de Raad van State heeft hierover geoordeeld:

"De Minister van Binnenlandse Zaken beschikt overeen ruime beoordelingsbevoegdheid in het kader van een aanvraag tot verblijfsvergunning op grond van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet. Wanneer de genomen beslissing echter de onderbreking voor een onbepaalde - als is het in beginsel maar korte - duur impliceert van de banden die de vreemdeling in België heeft gesmeed, kan hij niet het recht miskennen dat elkeen heeft op de eerbiediging van de rechten die worden bekrachtigd door art. 8 E.V.R.M. Zijn beslissing moet dienaangaande worden gemotiveerd."

Uit de rechtsleer blijkt ook duidelijk dat artikel 8 EVRM het privé-leven beschermt en dit begrip wordt als volgt gedefinieerd door de Raad van Europa:

« Pour les Juges de Strasbourg, la vie privée est un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive⁹. Ce concept est notamment plus large que celui de droit à l'intimité [privacy] et concerne une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir. En 1992, la Cour a ainsi déclaré :

Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.

De sorte que la vie privée inclut nécessairement le droit de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur. »

Vrije vertaling :

"Voor de rechters van Straatsburg, is het begrip privé-leven een breed begrip dat zich niet leent aan een beperkende omschrijving. Dit bijzonder concept is breder dan het recht op privacy en betreft een gebied waarbinnen een persoon vrij zijn persoonlijkheid kan ontwikkelen en laten bloeien. In 1992 verklaarde het Hof:

Het zou te beperkend zijn, het begrip te beperken tot een "intieme kring" waarbinnen dewelke iedereen zijn leven kan leiden zoals hij kiest en de buitenwereld hiervan volledig uit te sluiten. Respect voor het privé-leven dient tot op zekere hoogte, ook het recht te omvatten voor een individu om relaties te ontwikkelen. ¹⁰ Het privé-leven omvat bijgevolg noodzakelijkerwijs het recht om relaties met anderen en met de buitenwereld te ontwikkelen."

Hetzelfde rapport gaat voort :

« Pour savoir si une décision de déportation d'une personne d'un Etat contractant est compatible avec le respect de sa vie privée et familiale, la Cour évalue l'étendue des liens entre l'individu concerné et les pays hôte et de destination (le pays d'origine). Pour ce faire, elle prend notamment en considération :

- > la durée du séjour et la connaissance de la langue et de la culture de l'un ou l'autre Etat ;
- > l'existence de liens familiaux et d'un cercle social dans l'un ou l'autre Etat ;
- > l'incidence de la déportation sur leurs relations avec les membres de la famille restés sur place ;
- > toute autre considération personnelle, telle que l'état de santé ou des facteurs psychologiques, de nature à rendre la déportation particulièrement pénible pour l'individu concerné.

Ces facteurs sont ensuite mis en balance avec les raisons invoquées à l'appui de la déportation - prévention de la criminalité et des désordres en cas d'infraction pénale ou bien-être économique du pays lorsque celui-ci dispose d'une politique stricte d'immigration - pour déterminer si l'ingérence dans la vie familiale est proportionnée au besoin. »

Vrije vertaling :

"Om te kunnen nagaan of een beslissing tot verwijdering van een persoon van een Verdragsluitende Staat in overeenstemming is met zijn privé-en gezinsleven, oordeelt het Hof de omvang van de relatie tussen het individu en het gastland van bestemming (het land van herkomst). Om dit te doen, houdt het Hof onder meer rekening met:

- > de duur van het verblijf en de kennis van de taal en cultuur van elke Staat;
- > het bestaan van familiebanden en een sociale kring in elke Staat;
- > de invloed van de verwijdering op de relaties de achtergebleven familieleden;
- > ieder andere persoonlijke overweging, zoals de gezondheid of psychologische factoren, die van aard zijn om de verwijdering bijzonder moeilijk te maken voor het betrokken individu.

Deze factoren worden vervolgens afgewogen tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel."

Verzoekster kan niet terugkeren omdat zij nu in haar oorspronkelijk gezin verblijft.

In Pakistan heeft zij nog slechts haar moeder, met wie zij in onmin verkeert en die haar wil uithuwelijken.

Als alleenstaande vrouw zonder netwerk is het niet mogelijk in Pakistan te overleven. Bovendien deed zij bijzonder veel moeite om in de Belgische samenleving te integreren.

Zij volgde intensieve Nederlandse lessen en kan zich nu verstaanbaar maken in het Nederlands. Zij volgde een inburgeringscursus.

Zij ging naar de middelbare school en deed stage als kapster in het Frans.

Het is duidelijk dat zij al goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Dit blijkt ook uit de vele stukken die aan het regularisatiedossier werden gevoegd.

In deze situatie is het dan ook niet redelijk te stellen dat er geen sprake zou zijn van een inmenging met het privé- en gezinsleven beschermd door artikel 8.

De Raad van Europa stelt duidelijk dat ieder andere persoonlijke overweging die de verwijdering bijzonder moeilijk zou maken voor de betrokkene door de Staten in rekening moeten worden genomen vooraleer ze beslissing om een vreemdeling te verwijderen.

Dit stemt overigens overeen met de definitie van de Raad van State omtrent de buitengewone omstandigheden.

Het privé-leven valt weldegelijk onder de bescherming voorzien door artikel 8 EVRM en hieronder vallen dus ook sociale relaties, en het recht om zich als vrouw te ontwikkelen.

Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een afweging moeten maken tussen het privé- en gezinsleven van verzoeksters en het noodzakelijk belang zijn om verzoekster te dwingen terug naar Pakistan te gaan teneinde er een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Zoals de Raad van Europa het heeft gesteld (zie hierboven) diende verwerende partij de aangehaalde elementen af te wegen "tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel."

Door dit zelfs niet te onderzoeken, schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, de motiveringplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing vormt eveneens een schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet aangezien het feit dat verzoekster haar privé- en familieleden in België heeft, het voor haar bijzonder moeilijk maakt om naar Pakistan te gaan.

Verwerende partij stelt al te gemakkelijk dat verzoekster wel een visum kan aanvragen om haar familie in België te vervoegen of te bezoeken.

Verwerende partij weet evengoed dat dit puur hypothetisch is. Zulk visum zal verwerende partij niet uitreiken.

Het behandelen van een visumverzoek neemt verschillende maanden in beslag, zodat er sprake is van een langdurige verwijdering.

Bovendien heeft verzoekster niet de financiële middelen om zulke reizen te maken. Het is totaal onrealistisch en bovendien ecologisch onverantwoord om van Pakistan naar België te reizen telkens verzoekster haar familie wenst te bezoeken. Dit in de nogal onrealistische hypothese dat verwerende partij zulk visum zou toekennen aan verzoekster ...

Door voor te stellen dat verzoekster een visum dient aan te vragen, neemt verwerende partij toch stelling in over de behoefte van verzoekster om een gezinsleven te hebben met haar vader, broers en zussen. Verwerende partij neemt deze wel au sérieux, maar in plaats van de logische conclusie, met name dat het zou gaan om een buitengewone omstandigheid, doet men het onrealistisch voorstel om met een visum naar België te komen.

Deze motivering is onjuist minstens niet afdoende.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing volgens haar op een stereotiepe wijze gemotiveerd is. De verwerende partij zou geen rekening houden met haar privéleven. Zij stelt verder dat

zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, wat volgens haar een "buitengewone omstandigheid" kan uitmaken, want dat blijkt volgens haar immers uit het feit dat zij zich beriep op punt 2.3. van de inmiddels vernietigde instructies van 19 juli 2009. De verzoekende partij vervolgt dat zij als enige kind van haar vader in Pakistan is achtergebleven, terwijl de rest van het gezin naar België migreerde. Zij stelt dat zij in eerste instantie bij haar vader en stiefmoeder is gaan wonen. Dit was echter een éénkamerappartement, zodat een tweede appartement in de buurt werd gehuurd, waar zij werd ingeschreven. Het gezin woont volgens de verzoekende partij in praktijk echter samen in de twee appartementen. De verzoekende partij stelt dat het voor haar en haar gezin onmogelijk is om samen te wonen omdat een grotere woning voor het gezin onbetaalbaar is in Brussel. Het gezin woont volgens de verzoekende partij dus samen in twee appartementen, die dicht bij elkaar zijn. Ze eten volgens de verzoekende partij samen en zijn meestal bij elkaar. Het gaat volgens de verzoekende partij ook om naaste familie, zodat de bestreden beslissing volgens haar een inbreuk maakt op haar recht op familieleven. De verzoekende partij heeft zich naar eigen zeggen op de bescherming vervat in artikel 8 van het EVRM beroepen gezien haar privé-leven in België is, en dat een terugkeer, zelfs tijdelijk, volgens haar geen legitiem doel nastreeft en dat het disproportioneel zou zijn om haar te vragen terug te keren teneinde een aanvraag in te dienen in Pakistan. Volgens de beslissing vallen "gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.", maar de verzoekende partij stelt dat dit wel het geval is en blijkt uit de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens. In Pakistan stelt de verzoekende partij alleen nog haar moeder te hebben, met wie zij in onmin verkeert en die haar volgens de verzoekende partij wil uithuwelijken. Als alleenstaande vrouw zonder netwerk is het volgens de verzoekende partij niet mogelijk in Pakistan te overleven. Bovendien stelt ze dat zij bijzonder veel moeite deed om in de Belgische samenleving te integreren. Volgens de verzoekende partij had de verwerende partij, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 van het EVRM, een afweging moeten maken tussen het privé- en gezinsleven van het belang van de verzoekende partij en het noodzakelijk belang zijn om haar te dwingen terug naar Pakistan te gaan teneinde er een machtiging tot verblijf aan te vragen. De verwerende partij stelt volgens de verzoekende partij al te gemakkelijk dat zij wel een visum kan aanvragen om haar familie in België te vervoegen of te bezoeken. De verwerende partij weet volgens de verzoekende partij heel goed dat dit puur hypothetisch is. Zulk visum zal de verwerende partij volgens de verzoekende partij niet uitreiken. Het behandelen van een visumverzoek neemt verder verschillende maanden in beslag, zodat er volgens de verzoekende partij sprake is van een langdurige verwijdering. Bovendien stelt de verzoekende partij dat zij niet de financiële middelen heeft om zulke reizen te maken. Het is volgens haar totaal onrealistisch en bovendien ecologisch onverantwoord om van Pakistan naar België te reizen telkens zij haar familie wenst te bezoeken, en dit in de volgens de verzoekende partij nogal onrealistische hypothese dat de verwerende partij zulk visum aan haar zou toekennen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt blijkt uit de eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissingen dat deze helemaal niet stereotiep zijn. De verwerende partij is in de eerste bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op de door de verzoekende partij naar voor gebrachte elementen waarvan de verzoekende partij van oordeel was dat het ging om 'buitengewone omstandigheden'.

De eerste bestreden beslissing bevat uitgebreide motieven over het door de verzoekende partij aangehaalde gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze uitgebreide motieven luiden als volgt:

“Ze wijst er opdat zij samenwoont met haar vader, haar stiefmoeder en haar broer en dat ook al haar andere gezinsleden in België verblijven. Zij wenst niet gescheiden te worden van haar familie. Ze wijst er op dat artikel 8 EVRM eveneens haar recht op een privéleven beschermt, wat haar recht om relaties met anderen en de buitenwereld te ontwikkelen omvat. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad verschillende gezinsleden heeft op het Belgische

grondgebied, met name haar vader, haar stiefmoeder, haar broer, drie halfbroers en één halfzus. betrokkene woont momenteel samen met haar vader en broer, maar voorheen woonde zij samen met haar halfzus. Er worden echter geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar in België verblijvende familieleden. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu blijft het bij de loutere verwijzing naar de samenwoning en het feit dat zij een hecht gezin vormen. Betrokkene legt echter geen enkel stuk voor dat betrekking heeft op haar familieleden en toont aldus niet aan dat sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een loutere samenwoning wijst niet op bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien merken we op dat haar halfbroers en halfzus reeds sinds 2009 in België verblijven terwijl betrokkene pas op 13.10.2015 het Rijk is binnengekomen. Haar vader en haar broer verblijven ook reeds sinds 2011 in België. We kunnen dus wel degelijk stellen dat betrokkene perfect in staat was om zes jaar zonder haar halfbroers en halfzus door te brengen en vier jaar zonder haar vader en haar broer. Er kan dan ook geen sprake zijn van een ernstig nadeel ten opzichte van betrokkene. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden slechts drie getuigenverklaringen voorlegt. Hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Waar verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. *In casu* is de verzoekende partij op het moment van de bestreden beslissing bijna 24 jaar oud. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. De verzoekende partij, die afgerond 24 jaar oud is, beperkt zich in haar enig middel tot de loutere bewering dat haar familie om financiële redenen twee verschillende appartementen huurt in Brussel, maar toont deze afhankelijkheid daarmee evenwel onvoldoende aan. De verzoekende partij betwist overigens niet de motieven van de eerste bestreden beslissing die stellen dat "*betrokkene momenteel samen(woont) met haar vader en broer, maar voorheen woonde zij samen met haar halfzus. Er worden echter geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en haar in België verblijvende familieleden.*", en "*In casu blijft het bij de loutere verwijzing naar de samenwoning en het feit dat zij een hecht gezin vormen. Betrokkene legt echter geen enkel stuk voor dat betrekking heeft op haar familieleden en toont aldus niet aan dat sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een loutere samenwoning wijst niet op bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien merken we op dat haar halfbroers en halfzus reeds sinds 2009 in België verblijven terwijl betrokkene pas op 13.10.2015 het Rijk is binnengekomen. Haar vader en haar broer verblijven ook reeds sinds 2011 in België. We kunnen dus wel degelijk stellen dat betrokkene perfect in staat was om zes jaar zonder haar*

halfbroers en halfzus door te brengen en vier jaar zonder haar vader en haar broer.”. De Raad acht deze motieven ook niet kennelijk onredelijk. Minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit wel het geval zou zijn. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

De verzoekende partij voert ook de schending aan van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook daarover bevat de eerste bestreden beslissing echter duidelijke motieven. Zo stelt de verwerende partij dat *“We (vast)stellen dat betrokkene ter staving van haar sociale banden slechts drie getuigenverklaringen voorlegt. Hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid”*. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn, noch dat zij aan het bestuur andere elementen heeft voorgelegd dan de drie verklaringen om haar privéleven in België aannemelijk te maken. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij oordeelde dat er van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM *in casu* geen sprake is. Het motief van de eerste bestreden beslissing dat stelt dat een terugkeer naar Pakistan om van daaruit de aanvraag te doen ook slechts een tijdelijke scheiding uitmaakt, is dan een overtollig motief. De verzoekende partij maakt het bestaan van een gezins- of privéleven in België immers niet aannemelijk.

De verzoekende partij voert ook aan dat de verwerende partij *in casu* had moeten toetsen aan de voorwaarden van artikel 8.2 van het EVRM. Ten overvloede, zelfs indien er wel sprake is van een gezinsleven van de verzoekende partij in België, wat zij niet aannemelijk maakt, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing handelt om een eerste toelating tot verblijf. Het EHRM oordeelt dat er in dit geval geen sprake is van een inmenging en er geschiedt dan ook geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij die geboren is op 6 september 1997 en volgens het administratief dossier slechts in 2015 het Rijk is binnengekomen om haar familie te vervoegen, toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Wat de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad op dat in de eerste bestreden beslissing toepassing wordt gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. *In casu* toont de verzoekende partij met haar betoog echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit hun land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de eerste bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de criteria van de instructie van 2009, stelt de Raad vast dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 inderdaad instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Het gaat dus om criteria voor de gegrondverklaring, terwijl de eerste bestreden beslissing *in casu* een beslissing tot onontvankelijkheid betreft. Deze instructie van 19 juli 2009 werd bovendien vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, wat *in casu* zoals gezegd dus zelfs niet het geval is aangezien de eerste bestreden beslissing een beslissing tot onontvankelijkheid betreft, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Daarom mag de Raad niet toetsen aan de vernietigde instructie.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de eerste bestreden beslissing niet betwist, evenmin als de motieven van de tweede bestreden beslissing. Deze blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU